

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6Co/52/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1103899588
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Kučerová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1103899588.3

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Kučerovej a sudcov JUDr. Branislava Krála a Mgr. Jany Janics Bajánkovej v právnej veci žalobkyne: L. W., U.. XX.XX.XXXX, R. G. XXX/X, R. proti žalovaným: X/B.. T. T., U.. XX.XX.XXXX, R. G. XX, R., X/B.. D. T., U.. XX.XX.XXXX, R. G. XX, R., X/ C. E., U.. XX.XX.XXXX, R. G. XX, R., X/ G.. C. L., U.. XX.XX.XXXX, R. Š. na O. XXX, Š. na O., X/ G.. G. I., U.. XX.XX.XXXX, R. N. X, R., X/ B.. G. L., U.. XX.XX.XXXX, R. N. XXXXX/X T., R., X/ I. K. E., U.. XX.XX.XXXX, R. XXE D. E.. A. X., XXXXX, Z., X/ G.. N. E., U.. XX.XX.XXXX, R. R. X, R., žalovaní 4/ až 8/ zastúpení: Advokátskou kanceláriou JUDr. Tomáš Plank, so sídlom nám. Slobody 10, Bratislava, o splnenie povinností prenajímateľa spojených s nájomom bytu, na odvolanie žalobkyne proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava I č. k. 10C/64/2003-594 zo dňa 22.03.2022, tako

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalovaným 4/ - 8/ sa nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1/ Napadnutým uznesením súd prvej inštancie priznal žalovaným 4/ až 8/ voči žalobkyni spoločne a nerozdielne nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2/ V dôvodoch napadnutého uznesenia súd prvej inštancie uviedol, že v predmetnej sporovej veci rozhodol rozsudkom zo dňa 28.09.2015, č. k. 10C/64/2003 - 502 tak, že konanie v časti o nahradenie súhlasu žalovaných 1/ až 8/ s prácami na jej byte špecifikovanými v petite žaloby prácami pre účely územného, stavebného a kolaudačného konania zastavil (I. výrok) a vo zvyšku žalobu zamietol (II. výrok). Rozhodnúť o náhrade trov konania si s odkazom na ust. § 151 ods. 3 O.s.p. vyhradil v lehote 30 dní od právoplatnosti rozsudku. Predmetný rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 30.10.2015. Uznesením zo dňa 21.03.2016, č. k. 10C/64/2003 - 519 rozhodol tak, že žalovaným 1/ až 3/ nepriznal právo na náhradu trov prvoinštančného konania, žalobkyni uložil povinnosť nahradiť žalovaným 4/ až 8/ k rukám ich právneho zástupcu trovy právneho zastúpenia v prvoinštančnom konaní vo výške 1.927,70 eur do 3 dní od právoplatnosti uznesenia a žalovaným 1/ až 8/ uložil povinnosť nahradiť spoločne a nerozdielne žalobkyni trovy odvolacieho konania vo výške 99,50 eur do 3 dní od právoplatnosti uznesenia. Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 28.02.2017, č. k. 6Co/260/2016 - 539 napadnuté prvoinštančné uznesenie vo výroku, ktorým bola žalovaným 1/ až 8/ uložená povinnosť spoločne a nerozdielne nahradiť žalobkyni trovy odvolacieho konania vo výške 99,50 eur potvrdil. Pokiaľ ide o výrok napadnutého uznesenia, ktorým bola žalobkyni uložená povinnosť nahradiť žalovaným 4/ až 8/ trovy právneho zastúpenia vo výške 1.927,70 eur, odvolací súd mal za to, že žalovaným 4/ až 8/ vznikol nárok na náhradu trov konania v zmysle § 142 ods. 2 O.s.p., resp. podľa § 146 ods. 2 prvá veta O.s.p., dodal však, že žalobkyňa v odvolaní namietla, že súd prvej inštancie nezistoval, či tu nie sú dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali použitie ust. § 150 ods. 1 O.s.p. (§ 257 C.s.p.) pri rozhodovaní o trovách konania a teda ich nepriznanie žalovaným 4/ až 8/, hoci im vznikol nárok na ich náhradu. Konštatoval, že žalobkyňa v tejto súvislosti poukazovala na svoje osobné a majetkové pomery. Odvolací súd ďalej konštatoval, že nemohol urobiť záver o tom, či tu sú dôvody hodné osobitného

zreteľa, ktoré by odôvodňovali použitie ust. § 257 C.s.p. pri rozhodovaní o trovách konania a teda ich nepriznanie žalovaným 4/ až 8/ napriek tomu, že im na náhradu trov konania vznikol nárok. Poukázal na to, že takýmto postupom by totiž porušil zásadu dvojinštančnosti civilného sporového konania a jeho záver ohľadom použitia ust. § 257 CSP by strany sporu nemohli napadnúť odvolaním. Z týchto dôvodov odvolací súd zrušil podľa § 389 ods. 1 písm. c) C.s.p. výrok napadnutého uznesenia, ktorým bola žalobkyni uložená povinnosť nahradiť žalovaným 4/ až 8/ trovy právneho zastúpenia vo výške 1.927,70 eur a podľa § 391 ods. 1 C.s.p. vec v tomto rozsahu vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, pričom uviedol, že v ňom bude súd prvej inštancie musieť posúdiť, či tu sú dôvody hodné osobitného zreteľa umožňujúce použiť ust. § 257 C.s.p. pri rozhodovaní o trovách konania.

3/ Súd prvej inštancie ozrejmil, že v ďalšom procesnom postupe vyzval dňa 01. 12. 2021 žalobkyňu a žalovaných 4/ až 8/ na vyjadrenie sa k žalobkyňou požadovanej aplikácii ust. § 257 C.s.p. pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania a na preukázanie aktuálnych majetkových pomerov. Dňa 11. 02. 2022 žalobkyňa doručila vyjadrenie v ktorom opätovne zhrnula celý priebeh konania, najmä situáciu v dôsledku ktorej bola nútená podať žalobu na súd a poukázala na svoj vek 62 rokov a jej aktuálne zdravotné problémy onkologického charakteru, ako aj zlú finančnú situáciu (viaceré bankové úvery a pôžičky od fyzických osôb). K predmetnému vyjadreniu doložila aj vyplnené Tlačivo pre dokladovanie pomerov strany konania, ktorá navrhuje, aby jej bolo priznané oslobodenie od súdnych poplatkov (FO), potvrdenie o podaní daňového priznania k dani z príjmov fyzickej osoby za rok 2021, zoznam pozemkov, ktoré má vo svojom vlastníctve, vysvedčenie - výpis klasifikácie za prvý polrok školského roku 2021/2022 zo E. I. na L. XX H. R. a výpisy z jej účtov vedených v D. R. E., K..E.. K. G. E..K., pobočke zahraničnej banky. V spomínanom tlačive pre dokladovanie pomerov strany konania uviedla, že je zamestnaná od 01.04.2021 u firmy APPA so sídlom Na medzi 9519/2, 831 06 Bratislava, ako pomocná účtovníčka v administratíve na dobu neurčitú, no údajne má v máji 2022 zo zdravotných dôvodov v pláne dať výpoveď a vybaviť si dôchodok. Ďalej uviedla, že poberá od zamestnávateľa mzdu (za mesiac september 2021 vo výške 800,06 eur, za mesiac október 2021 vo výške 822,91 eur, za mesiac november 2021 vo výške 820,84 eur, za mesiac december 2021 vo výške 819,15 eur, za mesiac január 2022 vo výške 816,74 eur a za mesiac február 2022 vo výške 833,71 eur - tvrdila, že celé sumy použila na splácanie dlhov). Konštatovala, že svoju živnosť v septembri 2021 zrušila, a že študuje na E. I. L.. Ďalej uviedla, že vlastní dvojgársónku na R. Z. Č.. X H. R. a pozemky v U. E. K. L.Č. v okrese L. (orná pôda, vodné plochy, lesy na LV XXXX K. XXXX, XXXX, XXXX K. XXXX, XXXX, XXXX, XXXX a XXXX - čo sa týka pozemkov tak uviedla, že predmetné pozemky zdedili so súrodencami a keďže je najstaršia, tak sa dohodli, že sa všetky napíšu na ňu, bola však toho názoru, že nemajú skoro žiadnu hodnotu). Uviedla, že od nových majiteľov obytného domu, v ktorom pôvodne bývala, ktorí nadobudli predmetný obytný dom od žalovaných, po zrušení nájomnej zmluvy dostala odstupné, ktoré však nešpecifikovala - peniaze použila do nového bývania na R. Z. Č.. X H. R.. Mesačné výdavky na elektrinu majú predstavovať sumu vo výške 26 eur, za teplo vo výške 93,42 eur, za lieky 50 - 70 eur, za potraviny cca 300 eur a internet, telefón, televízia spolu vo výške 80 eur. Poukázala taktiež na to, že ku dňu 10.12.2021 má zostatky na účtoch v bankách vo výške 1114,89 eur v E. E., a.s. a 394,12 eur v D. R. E., K..E... Uviedla, že má dva bankové úvery, jeden v D. R. E., K..E.. vo výške 28.909,20 eur (mesačná splátka 285,54 eur) a ďalší v E. V. vo výške 4163 eur (mesačná splátka 41,63 eur), ako aj pôžičky od fyzických osôb C. E. vo výške 18.000 eur (ostáva splatiť 6.000 eur) a K. H. vo výške 14.000 eur (ostáva splatiť 5.820 eur). Konštatovala, že je rozvedená a žije sama. Poukázala taktiež na to, že na Okresnom súde Komárno sa vedie súdne konanie pod sp. zn. 6C/242/2013 o zaplatenie 4.000 eur s príslušenstvom, v ktorom je stranou v spore. Tvrdila, že vlastní firmu R. A. E..A..O., ktorá od októbra 2021 nemá žiadny príjem. Poukázal tiež na vyjadrenie žalovaných 4/ až 8/, ktorý v reakcii na výzvu súdu vyslovili názor, že predmetné doklady týkajúce sa majetkového statusu musí preukazovať žalobkyňa, keďže ona sa domáha v rámci rozhodovania o nároku na náhradu trov konania prihladnutia na dôvody hodné osobitného zreteľa a teda niet dôvodu, aby dokladovali svoj majetkový status. Poukázali tiež na to, že neúspešná v spore bola žalobkyňa, a preto podľa zásady úspechu v konaní by im mal byť priznaný nárok na náhradu trov konania, ktoré zapríčinila. Upriamili pozornosť súdu prvej inštancie aj na to, že nový majiteľ obytného domu, v ktorom žalobkyňa pôvodne bývala jej vyplatil odstupné za vystaňovanie sa z bytu, pričom neuviedla, o akú čiastku išlo.

4/ Právne odkazujúc na § 255 ods. 1, 2, § 257, § 262 ods. 1, 2 C.s.p., ako aj na právny názor vyslovený v uznesení odvolacieho súdu č.k. 6Co/260/2016-539, súd prvej inštancie ozrejmil kritériá aplikácie ust. § 257 C.s.p. pri rozhodovaní o trovách konania. Akcentoval, že ust. § 257 C.s.p. neslúži na zmierňovanie alebo odstraňovanie majetkových rozdielov medzi stranami sporu (viď napr. nález ÚS ČR I. ÚS 2862/07) a jeho použitie neodôvodňuje ani fakt, že zárobková a majetková situácia víťaznej strany je lepšia

ako u protistrany; účelom tohto ustanovenia je odstrániť neprimeranú tvrdosť a viesť k dosiahnutiu spravodlivosti pre strany sporu, a to pokiaľ ide o vedenie súdneho konania a jeho výsledok. Podľa súdu prvej inštancie je potrebné tiež zohľadniť okolnosti, ktoré viedli k uplatneniu nároku, prihliadnúť aj na postoj strán sporu a vziať na zreteľ aj to, ako si strany plnili svoje procesné povinnosti z hľadiska plynulosti a hospodárnosti priebehu konania, napr. či strany uvádzali rozhodujúce skutočnosti a dôkazy (prostriedky procesného útoku a procesnej obrany) riadne a včas. Pokiaľ ide o prejednávajúcu veci skonštatoval, že žalobkyňa za dôvody hodné osobitného zreteľa označila okolnosti, ktoré ju doviedli k podaniu žaloby na súd (dlhotrvajúce spory so žalovanými ohľadne kvality bývania v predmetnom obytnom dome, kde pôvodne bývala, a ktorého vlastníckmi boli žalovaní), ďalej jej vek 62 rokov, ako aj jej zlý zdravotný stav vyplývajúci z onkologického ochorenia. Za dôvody hodné osobitného zreteľa považovala aj zlú finančnú situáciu, keďže spláca dva bankové úvery - jeden v D. R. E., K..E.. vo výške 28.909,20 eur (mesačná splátka 285,54 eur) a ďalší v spoločnosti Cetelem vo výške 4.163 eur (mesačná splátka 41,63 eur) a dve pôžičky od fyzických osôb, a to pána Jozefa Szedera vo výške 18.000 eur (ostáva splatiť 6.000 eur) a K. H. vo výške 14.000 eur (ostáva splatiť 5.820 eur), pričom ďalšie zadĺženie by už nemusela zvládať splácať.

5/ Po vyhodnotení všetkých žalobkyňou namietaných skutočností, ako aj skutkových okolností, ktoré vyplynuli z priebehu konania a jeho výsledku, dospel súd prvej inštancie k záveru, že vo veci nie sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa zakladajúce výnimočnosť situácie, ktoré by odôvodňovali aplikáciu ust. § 257 C.s.p. vo vzťahu k rozhodnutiu o nároku na náhradu trov v konaní plne úspešných žalovaných 4/ až 8/ a teda na uplatnenie moderačného oprávnenia, nakoľko by to v danom prípade nevedlo k odstráneniu neprimeranej tvrdosti, ani k dosiahnutiu spravodlivého usporiadania vzťahov medzi stranami sporu. Súd prvej inštancie nepovažoval okolnosti, ktoré viedli žalobkyňu k podaniu od počiatku nedôvodnej a právne bezzákladnej žaloby a rovnako ani okolnosti týkajúce sa priebehu konania za dôvody hodné osobitného zreteľa opodstatňujúce výnimočné nepriznanie náhrady trov konania. Naopak, pri skúmaní dôvodnosti požiadavky žalobkyne pre aplikáciu § 257 C.s.p., v súlade s ustálenou súdnou praxou dospel k záveru, že nepriznanie, príp. zníženie nároku žalovaných 4/ až 8/ na náhradu trov konania by nevedlo k naplneniu princípu spravodlivosti. Zohľadnil pritom procesný postoj oboch strán sporu v priebehu konania. V konečnom rozhodnutí vyslovil záver o tom, že podaná žaloba nemá právny základ a oporu v objektívnom práve. Dodal, že žalobkyňa v priebehu konania viacerými procesným návrhmi (opakované zmeny žaloby niektoré vykazujúce nedostatky vyžadujúce si odstraňovanie väd, návrhy na doplnenie dokazovania), opakovanými zmenami v právnom zastúpení vedúcimi k nevhodnému odročeniu niektorých pojednávaní, t. j. svojim procesným postojom, oddŕaľovala konečné rozhodnutie, v dôsledku čoho došlo aj k navýšeniu trov konania strán sporu. Súd prvej inštancie bližšie ozrejmil, že žalobkyňa na pojednávaní konanom dňa 16. 06. 2014 v rozpore so svojou argumentáciou o dôvodnosti žaloby prejavila vôľu zobrať žalobu späť v prípade refundácie trov konania protistranou; na podanej žalobe však následne zotrvala, a to aj po tom, ako odvolací súd v uznesení zo dňa 22. 01. 2015, č. k. 10Co/2/015-454, ktorým prvý zamietajúci rozsudok zrušil a vyslovil pre prvoinštančný súd záväzný právny názor o tom, že podaná žaloba nemá ani oporu v hmotnom práve. Na druhej strane žalovaní v konaní aktívne spolupracovali a riadne a včas reagovali na výzvy súdu, zúčastňovali sa nariadených pojednávaní, prejavili vôľu o mimosúdne vyriešenie veci a uskutočnili niektoré kroky smerujúce k odstráneniu žalobkyňou vytýkaných nedostatkov na užívanej nehnuteľnosti, v reakcii na čo, žalobkyňa nereflektujúc uplatnenú obranu naviac rozšírila pôvodne žalované povinnosti. Uzavrel, že konanie žalovaných 4/ - 8/ v žiadnom smere neprispelo k neúspechu žalobkyne v spore. V tejto súvislosti dodal, že žalobkyňa bola v priebehu konania zastúpená advokátmi, ktorých viackrát menila, čo jednak prispelo k prieťahom v konaní, z čoho tiež vyplýva existencia finančných zdrojov žalobkyne na pokrytie poskytovania advokátskych služieb. V intenciách záverov vyslovených v meritórnom rozhodnutí o bezzákladnosti podanej žaloby nemožno ako dôvody hodné osobitného zreteľa hodnotiť ani žalobkyňou uvádzané okolnosti, ktoré ju viedli k podaniu žaloby a z toho pohľadu k ich uprednostneniu pred fundamentálnou zásadou sporového konania, ktorou je zásada úspechu a z nej plynúca zodpovednosť neúspešnej strany za trovy konania. Je potrebné zdôrazniť, že strany majú procesnú zodpovednosť za vôľbu konkrétneho prostriedku uplatňovania práva alebo jeho bránenia v súdnom spore, a preto zásadne musia znášať aj procesné dôsledky a riziko spojené s prípadnou nevhodnosťou jeho výberu, a to aj v podobe náhrady trov konania. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že vo vzájomnej súvislosti s už uvedeným nebolo možné prijať opačný záver ani po oboznámení sa s majetkovými pomermi žalobkyne a zohľadnení skutočnosti, že žalovaná strana žiadnym spôsobom na výzvu súdu nepreukázala svoje majetkové pomery. Skutočnosť, že žalobkyňa má 62 rokov a aktuálne nemá dostatok finančných prostriedkov na úhradu trov konania sama o sebe neopodstatňuje záver o aplikácii § 257 C.s.p.; rovnako takýto záver by nebolo možné vyvodiť ani

za situácie, že majetkové pomery žalovaných by neboli moderovaním ich nároku na náhradu trov konania výrazným spôsobom dotknuté, v dôsledku čoho súd prvej inštancie nepričítal v neprospech žalovaných to, že nepreukázali svoj majetkový a sociálny status. Uviedol tiež, že žalobkyňa síce dôvodí viacerými finančnými záväzkami, ktoré ju v súčasnosti zaťažujú, avšak samotný aktuálny nedostatok disponibilných finančných prostriedkov nemôže viesť k preneseniu jej zodpovednosti za neúspech v ňou iniciovanom spore na žalovanú stranu. Súd prvej inštancie zhrnul, že žalobkyňa preukázala, že v súčasnosti má stály príjem, ktorý jej slúži nielen na uspokojovanie základných životných potrieb, ale aj riadne plnenie záväzkov, na krytie výdavkov spojených s jej štúdiom na súkromnom gymnáziu, náklady na TV a internet v nadpriemernej mesačnej výške 80 eur a aj v prípade, ak by v roku 2022 požiadala o starobných dôchodok ako uvádza (čo súd prvej inštancie vyhodnotil zo strany žalobkyne ako o neurčitú hypotézu), uvedené neznamená stratu príjmu a rovnako nevytlúčil možnosť žalobkyne počas poberania starobného dôchodku pracovať. Rovnako bol súd prvej inštancie názoru, že bez ďalšieho nemožno na úspešnú stranu preniesť zodpovednosť za finančnú záťaž, ktorú na seba berie protistrana vstupovaním do úverových a iných vzťahov. Ak by prihliadol výlučne len na žalobkyňou uvádzaný (aktuálny) majetkový a sociálny status, predstavovalo by to nespravodlivý zásah do práv protistrany, ktorá sa v konaní obmedzila na dôvodnú obranu proti žalobkyňou nedôvodne uplatnenému nároku, a neslúžilo by ani primárnemu účelu ust. § 257 C.s.p., ktorým nie je vyvažovať majetkové rozdiely strán sporu, ale odstraňovať nepríjemnú tvrdosť za účelom zabezpečenia všeobecnej (nie subjektívne a jednostranne vnímanej) spravodlivosti pre strany sporu. Žalobkyňa nepriaznivú finančnú situáciu neodôvodňovala žiadnymi objektívnymi skutočnosťami vyžadujúcimi si vyššiu mieru tolerancie (napr. vis major), a pokiaľ aj poukázala na svoj zdravotný stav, tvrdenia o ktorom žiadnym spôsobom nepreukázala, tak súd prvej inštancie pre úplnosť doplnil, že ani onkologické ochorenie, ktorého vážnosť súd v žiadnom prípade nebagatelizuje, nevedlo u žalobkyne k dlhodobej strate príjmu a trvalému vyradeniu z pracovného a študijného procesu, a preto samo osebe aj napriek jeho závažnosti nie je dôvodom hodným osobitného zreteľa v zmysle § 257 C.s.p. Vo vzťahu k deklarovaným majetkovým pomerom súd prvej inštancie tiež poukázal na to, že žalobkyňa v tlačive uviedla zostatky svojich bankových účtov, z ktorých na jednom v Slovenskej sporiteľni, a.s. má finančné prostriedky vo výške 1.114,89 eur (ku dňu 10.12.2021) a na druhom v Primá banka Slovensko, a.s. má 394,12 eur (ku dňu 10.12.2021), má pravidelný mesačný príjem zo svojho zamestnania vo výške viac ako 800 eur, študuje na E.L. I. L., vlastní dvojgársónku na R. Z. Č.. X v Bratislave, vlastní viaceré pozemky v obciach U. E. K. L. v okrese Komárno (orná pôda, vodné plochy, lesy na LV XXXX K. XXXX, XXXX, XXXX K. XXXX, XXXX, XXXX, XXXX K. XXXX), dostala od nového majiteľa predmetného obytného domu, v ktorom pôvodne bývala odstupné, ktoré však nešpecifikovala a nepreukázala, v priebehu konania bola advokátsky zastúpená, čo tiež prezumuje existenciu finančných prostriedkov a nemá ani žiadne vyživovacie povinnosti. Z danej majetkovej situácie ani v prípade existencie viacerých tvrdených dlhov nevyplýva, že by finančné a majetkové pomery žalobkyne boli tak kritické, že by objektívne nebola schopná uhradiť trovy konania protistrany, resp. že by sa v dôsledku toho mala dostať do ťaživej sociálnej situácie, ktorá by ohrozovala uspokojovanie jej základných životných potrieb. Záverom súd prvej inštancie dodal, že pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania nemôže prihliadať na záväzky žalobkyne vyplývajúce z uzatvorených zmlúv o úveroch, bez ohľadu na účel použitia takto získaných prostriedkov, nakoľko ide o zmluvné vzťahy, do ktorých žalobkyňa vstúpila na základe vlastnej slobodnej vôle (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 1.7.2010, sp. zn. 8Sžo/324/2009). Samotná skutočnosť, že žalobkyňa bol peňažným ústavom poskytnutý úver, vypovedá o existencii príjmu, resp. peniazmi oceníteľných zdrojov potrebných na krytie tohto záväzku. Zhrnúc vyššie uvedené súd prvej inštancie po dôslednom zvážení všetkých okolností prípadu dospel k záveru, že vo veci nie sú splnené predpoklady na aplikáciu ust. § 257 C.s.p. v prospech procesne neúspešnej žalobkyne a preto rozhodol tak, že žalovaným 4/ až 8/, ktorí mali vo veci plný úspech, priznal voči žalobkyňi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

6/ Proti tomuto uzneseniu podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa a navrhla odvolaciemu súdu, aby napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Poukázala na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, v ktorom bolo konštatované že žalobou sa domáhala niečoho, na čo nemala právny nárok a ako laička nemala financie na právne poradenstvo a zastupovanie. Má za to, že týmto spôsobom a rozhodnutím súdu nedošlo k žiadnemu porušeniu a ohrozeniu práv žalovaných, preto za bránenie sa voči žalobe žalobkyne, ktorá bola v domnienke správne zažalovanej veci, by nemal súd z vyššie uvedených dôvodov priznať žalovaným náhradu trov konania. Dôvody osobitného zreteľa vidí v neprímeranej tvrdosti rozhodnutia súdu o výške a sume trov konania, ktorú by bola povinná uhradiť žalovaným, jej nízky príjem, čo doložila, vysoký vek a finančné záväzky voči inštitúciám, ktoré ťažko spláca. Preto usudzuje, že uhradiť trovy konania žalovaným by

bolo pre ňu devastačné, a hrozil by na základe napadnutého uznesenia príkaz na exekúciu a následne by bola zrejme nútená siahnuť po bankrote alebo oddlžení prostredníctvom konkurzu. Dodala, že bola vysťahovaná z domu na základe reštitučného nároku za sumu peňazí, ktoré nestačila na to, aby si mohla za ne zadovážiť také isté alebo podobné bývanie, na základe čoho si musela vziať pôžičku, ktorú momentálne spláca, z ktorého dôvodu nie je schopná zaplatiť tak vysokú sumu trov konania.

7/ Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 C.s.p.), preskúmal napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie, prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania a dospel k záveru, že nie je dôvodné.

8/ Odvolací súd sa stotožňuje s nosnými dôvodmi napadnutého uznesenia a konštatuje ich vecnú správnosť (§ 387 ods. 2 C.s.p.) a dodáva, že žalobkyňa v odvolaní neuviedla také argumenty, z ktorým by sa už vyčerpávajúco nevysporiadal vo svojom rozhodnutí súd prvej inštancie.

9/ Na zdôraznenie správnosti napadnutého uznesenia odvolací súd dodáva, že zásada zodpovednosti za výsledok pri rozhodovaní o trovách konania (§ 255 C.s.p.) sa primárne uplatní pre každé sporové konanie. V súvislosti s požiadavkou odvolateľky na nepriznanie náhrady trov konania protistrane (žalovaným 4/ - 8/) pre dôvody hodné osobitného zreteľa odvolací súd akcentuje, že ustanovenie § 257 C.s.p. predstavuje odchýlku od zásady zodpovednosti za výsledok (§ 255 C.s.p.), resp. od zásady zodpovednosti za zavinenie (§ 256 ods. 1 C.s.p.). Súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa (§ 257 C.s.p.). Znamená to, že súd nemusí zaviazat' neúspešnú stranu sporu na náhradu trov konania, resp. nemusí zaviazat' stranu, ktorá spôsobila vznik trov svojím zavinením, aby tieto trovy nahradila protistrane. Použitie tohto ustanovenia preto negatívne dopadá na stranu sporu, ktorá by inak mala právo na náhradu trov konania. Z tohto dôvodu musí aplikácia daného ustanovenia zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať vždy výnimočný charakter (pozri napr. R 34/1982). Aplikáciu ust. § 257 C.s.p. teda neodôvodňuje ani fakt, že v spore neúspešná strana nie je solventná, alebo, že zároboková a majetková situácia strany, ktorá v spore zvíťazila, je lepšia ako u jej protistrany. Toto ustanovenie má slúžiť na odstránenie neprimeranej tvrdosti, teda, inými slovami na dosiahnutie spravodlivosti pre strany sporu, pokiaľ ide o vedenie konania a jeho výsledok.

10/ V danom prípade, žalobkyňa podaním bezdôvodnej žaloby ešte v roku 2003, navyiac v zastúpení kvalifikovaným právny zástupcom JUDr. Evou Nováčkovou, spôsobila žalovaným 4/ - 8/ trovy, ktoré je v zmysle zodpovednosti za výsledok sporu povinná im nahradit' (§ 255 ods. 1 C.s.p.). Vek žalobkyne (62 rokov), 2 úvery, okolnosť, že študuje na E. I. L. Z. H. R., pozastavenie prevádzkovania živnosti v roku 2021, zdravotný stav preukazovaný lekáorskými správami z roku 2020, a napokon ani jej vysťahovanie z domu, ktorý bol predmetom reštitúcie, nezakladá dôvodnosť na aplikáciu ust. § 257 C.s.p. pri rozhodovaní o trovách konania a teda jej favorizovanie ako v konaní neúspešnej strany sporu voči procesne úspešným žalovaným 4/ - 8/. Žalobkyňa nie je nemajetná, je bez vyživovacích povinností a je aj naďalej zárobokovo činná. Pokiaľ ide o odstupné, ktoré mala obdržať pri vysťahovaní z nájomného bytu prideleného v roku 1983, jeho výšku (zjavne zámerne) žalobkyňa neuvádza a preto odvolací súd nemohol vyhodnotit' opodstatnenosť ani tejto časti jej odvolacej argumentácie.

11/ Vzhľadom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie rozhodol vecne správne, keď priznal žalovaným 4/ - 8/ voči žalobkyňi spoločne a nerozdielne nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Z tohto dôvodu napadnuté uznesenie podľa § 387 ods. 1 C.s.p. ako vecne správne potvrdil.

12/ O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 396 ods. 1 C.s.p. Nakoľko v odvolacom konaní procesne úspešným žalovaným 4/ - 8/ trovy konania nevznikli, odvolací súd im z dôvodu procesnej ekonomiky nárok na ich náhradu nepriznal (pozri aj uznesenie NS SR sp. zn. 7Cdo 14/2018 zo dňa 28.02.2018, R 72/2018).

13/ Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

11/ Vzhľadom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie rozhodol vecne správne, keď priznal žalovaným 4/ - 8/ voči žalobkyňi spoločne a nerozdielne nárok na náhradu trov konania

v rozsahu 100%. Z tohto dôvodu napadnuté uznesenie podľa § 387 ods. 1 C.s.p. ako vecne správne potvrdil.

12/ O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 396 ods. 1 C.s.p. Nakoľko v odvolacom konaní procesne úspešným žalovaným 4/ - 8/ trovy konania nevznikli, odvolací súd im z dôvodu procesnej ekonomiky nárok na ich náhradu nepriznal (pozri aj uznesenie NS SR sp. zn. 7Cdo 14/2018 zo dňa 28.02.2018, R 72/2018).

13/ Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- c) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- d) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- e) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods. 1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne / dovolacie dôvody/ a čoho sa dovolateľ domáha /dovolací návrh/ (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a

ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).